

АНА АХМАТОВА

НАКРАТКО ЗА СЕБЕ СИ

Превод от руски: Иван Николов, 1974

chitanka.info

Родена съм на 11 (23) юли 1889 година край Одеса (Голям фонтан). По това време баща ми беше пътуващ флотски инженер. Като дете бях преместена на север — отначало в Павловск, след това в Царско село. Там живях до шестнадесетата си година.

Първите ми спомени са царскоселски: зеленото влажно великолепие на парковете, ливадата, където ме водеше моята бавачка, хиподрумът, по който препускаха малки пъстри кончета, старата железопътна гара.

Всяко лято прекарвах край Севастопол, на брега на Стрелецкия залив, и там обикнах морето. Най-силното ми впечатление от онези години е древният Херсонес, край който живеехме.

Научих се да чета по азбуката на Лев Толстой. На пет години, докато слушах как учителката се занимава с по-големите деца, аз също започнах да говоря по френски.

Първото си стихотворение написах, когато бях на единадесет години. За мен стиховете започнаха не от Пушкин и Лермонтов, а от Державин („По случай раждането на порфиородния отрок“) и Некрасов („Мраз — Червен нос“). Тези творби знаеше наизуст майка ми.

Учих се в Царскоселската женска гимназия. Отначало лошо, след това по-добре, но винаги с неохота. Последния клас изкарах в Киев, във Фундуклеевската гимназия, която и завърших през 1907 година.

Постъпих в юридическия факултет на Висшите женски курсове в Киев. Докато трябваше да уча история на правото и особено латински, бях доволна, а когато дойде ред на чисто юридическите предмети, охладнях към курсовете.

В Петербург следвах Висшите историко-литературни курсове на Раев. По това време вече пишех стихове. Когато ми показаха коректурите на „Кипарисово ковчеже“ от Инокентий Аненски, аз бях поразена и ги четях, забравяйки всичко на света.

През 1910 година се набеляза кризис в символизма и начеващите поети вече не се стремяха към това течение. Едни се насочиха към футуризма, други — към акмеизма. Аз станах „акмеистка“.

Две пролети (1910 и 1911) прекарах в Париж, където бях свидетелка на първите триумфи на руския балет. През 1912 година пропътувах Северна Италия (Генуа, Пиза, Флоренция, Падуа, Венеция). Впечатлението ми от италианската живопис и архитектура беше огромно: то прилича на сън, който се помни цял живот.

В 1912 година излезе първият ми стихотворен сборник „Вечер“. Напечатан бе всичко в триста екземпляра. Критиката се отнесе към него благосклонно. През март 1914 година излезе втората ми книга „Броеница“.

Всяко лято прекарвах в бившата Тверска губерния, на 15 версти от Бежецк. Това е неживописно място: разорани на равни квадрати върху хълмиста местност поля, мелници, тресавища, пресушени блата, „вратички“, жита, жита... Там написах почти целия си сборник „Бяло лято“. Той излезе през септември 1917 година.

След Октомврийската революция работих в библиотеката на Агрономическия институт, сътрудничих в различни издания. В 1921 година излезе сборникът мои стихове „Подрумник“, а през 1922 година — книгата „Anno domini“.

Примерно от средата на двацетте години започнах много усърдно и с голям интерес да се занимавам с архитектурата на стария Петербург и с изучаване на живота и творчеството на Пушкин. Резултат на моите пушкински студии бяха три работи — за „Златното петле“, за „Адолф“ на Бенжамен Констан и за „Каменния гост“. Всички те по онова време бяха напечатани. Сега готвя книга „Гибелта на Пушкин“.

Отечествената война от 1941 година ме завари в Ленинград. В края на септември, вече по време на блокадата, отлетях със самолет за Москва.

До май 1944 година живях в Ташкент, жадно ловях новините от Ленинград, от фронта. Както и другите поети, често гостувах в болници, четях стихове пред ранени бойци. В Ташкент за пръв път разбрах какво означават в палец зной дървесната сянка и звукът на водата. И още разбрах какво е човешка доброта: в Ташкент много и често боледувах.

През май 1944 година долетях в пролетна Москва, вече пълна с радостни надежди и очакване на близката победа. През юни се върнах в Ленинград.

Отдавна ме интересуваха въпросите на художествения превод. В следвоенните години превеждах много. Особено ме увлякоха древната корейска поезия и сръбският народен епос.

Читателят в тази книга ще види, че аз не съм престанала да пиша стихове. За мен те са връзката ми с времето, с новия живот на моя

народ. Когато ги пишех, аз живеех с онези ритми, които звучаха в героичната история на моята страна. Щастлива съм, че живях в тези години и видях събития, които нямат равни на себе си.

1961

Издание: Ана Ахматова. Избрана лирика. Издателство „Народна култура“, 1974

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.